

Het lidmaatschap was persoonlijk, dat wil zeggen niet de firma's maar hun leden moesten lid zijn.

In 1898 bedroeg het ledental 74. Tot 1920 steeg dit tot 122. In 1937 was het gedaald tot beneden de 100 om regelmatig te verminderen tot 52 in 1972. Belangrijker is het te weten hoeveel firma's er vertegenwoordigd waren door die leden. In 1945 waren dat 46 firma's. In 1972 was dit getal teruggelopen tot 21. Sedert 1953 vinden wij het aantal der bijkantoren. Het waren er toen 26 en in 1972 niet minder dan 91. Toetreding had plaats na geheime ballotage. Eisen werden niet gesteld, niet betreffende opleiding en evenmin betreffende financiële draagkracht. Het bestuur bestond uit zeven leden. Jaarlijks trad een lid af dat niet dadelijk herkiesbaar was. Sedert 1914, toen door de invoering van de Beurswet de relatie tot de Regering bestendigheid van bestuur wenselijk maakte, kwam het voorschrift tot periodiek aftreden in onbruik.

Om toegang tot de Beurs te krijgen en om profijt te kunnen trekken van provisie-voordelen, moest men lid van de vereniging worden, de statuten ondertekenen en zich onderwerpen aan het reglement. Dit laatste bevatte onder meer het verbod in etalages borden met opgave van gedane koersen te plaatsen. Adverteren was evenmin toegestaan. Wat allen samenbond was de beloning, neergelegd in het zogenaamde provisiereglement.

Er waren tijden geweest, dat men elkaar heftig beconcurrerde met provisies. Speciaal in de provincie – dat wil zeggen alle plaatsen behalve Amsterdam en Rotterdam – was er behoefte aan coördinatie en onder leiding van de Haagse bankier Scheurleer werd de 'Bond voor de Geld en Effectenhandel in de Provincie' opgericht. Dit leidde in de jaren 1905-1908 tot een provisie-overeenkomst tussen Amsterdam, Rotterdam en de Bond, in de wandel genoemd 'de overeenkomst'. Een landelijk tarief werd vastgesteld en de Commissie uit de drie lichamen was de oorsprong van de latere Nederlandse Organisatie van het Effectenbedrijf (de N.O.E.). Deze is, toen Amsterdam alles tot zich getrokken had, geliquideerd.

Het karakter van de Rotterdamse Beurs hield in, dat handelaren met elkaar zaken konden doen zonder elkaar provisie verschuldigd te zijn. Dit in tegenstelling tot Amsterdam waar men elkaar via de de 'hoekman' moest vinden. Wat niet onder elkaar kon worden gesloten, werd in Amsterdam afgehandeld